

27.08.87 (kuuekümne esimene päev)

Arvake ära, kus ma praegu olen? Ega te ära ei arva. Olen praegu Volgogradis, ja seda sellepärast, et taotleda endale poolteist portsu süüa. Täna hommikul kutsuti poliitunnist välja, viidi sanitaarossa, mõõdeti pikkuseks 191 cm ja öeldi, et selle pikkusega saab poolteist portsu küll. Meid laeti autobussi ja Volgogradi poole teele. Kuidas see siis just nii järsku? Mingi ülemus oli äkki märganud, et meie roodus on üllatavalt pikad olendid. Ma juba kirjutasin, et mingil põhjusel on meie roodu kokku korjatud kasvult suured poisid, ega alla meeter kaheksakümne meest naljalt ei leia. Miks see nii tehtud on ja mille vastu meid ette valmistatakse, pagan seda teab. No vot, üks ülemus siis märkas, et meie roodus palju pikkasid ja mõtles, et äkki on mõned isegi nii pikad, et saavad poolteist portsu. Pidavat olema mingisugune seadus, et kui sinu kasv on üle meeter üheksakümne, siis saad. Ja saama me sõitsimegi. Kui kohale jõudsim, anti meile natuke vaba aega, meie muidugi otsisime üles lähima söökla ja tegime ühe tugeva eine. Meid oli just parasjagu neli eesti poissi, et istuda ühe laua taga. Mida me siis ära sõime, praadi, hapukoort, salatit, mahla, kakaod ja kefiiri. Pärinimese tunne tuli peale. Praegu istume veel polikliiniku ukse taga ja on selline tunne, et paari tunni pärast läheks teeks veel ühe kerge eine, niiväga suur igatsus on korraliku söögi järele. Praegu just öeldi, et need, kes kohale toodi, saavad oma poolteist portsu kätte ja söötma hakatakse meid eraldi laua taga, seega toitu saab juurde ja elada võib. Muidu oligi nii, et said söödud ja õige natukese aja pärast olid jälle näljane.

Trammid sõidavad mööda ja on selline tunne, et istud Tallinnas Kadrioru pargis trammitee lähedal. Ei tea, milline tunne on väeossa tagasi minna.

Eile sain panderolli teate, välja võtta ei olnud aga aega, sest meid saadeti nagu tavaliselt ehitusele. Eile tegeleti seal üllatavalt mõttetute tegevusega, ühe toru ümbert oli tarvis muld pooleteist meetri sügavuselt ära kaevata ja pärast tagasi taguda, ainus vahe oli see, et tagasi panemisel tuli liiv iga 10 sentimeetri paksuse kihi järel kinni trampida. Ei ole midagi teha, meil lähtutakse kohati vist sellest, et sõdur ilma tööta on potentsiaalne kurjategija. Ei taha nagu eriti uskuda.

Praegu just üks eestlane ütles, et kirjutaks ka aga ei viitsi, olen nii täis söönud. Muide, see ütleja oli sama poiss, kes tookord koos meiega linnas käis. Praegu just

arutame, et hakkab süüa saama, võibolla sama moodi nagu tuukrid aga ehk isegi rohkem. Meil on siin nimelt ka üks tuukrite õppeüksus ja nemad on kõik algusest peale tugevama toidu peal. Ma olen kirjutanud, et tuukriroodus on üks poiss, kellega ma olin kutsekoolis. Kuna tuukrirood on meie omast väga kaugel, siis kokku me peaaegu ei saa, õigem oleks öelda, et ei saa üldse.

Ah jaa, vist ei öelnud, et sain ka need kolm rubla kätte, aitäh. See kulub ka ära, no näiteks kas või täna, ja fotod on ka tulemata, sellepärast võib igaks juhuks veel mõnel korral saata.

Suure hooga jätkub ka kontrollnädal, eile näitasime oma teadmisi tehnilise ettevalmistuse osas, sain nelja, vene keele nõrk oskus vedas alt, ajasin mõisted segamini, ja ega ei tohigi väga eeskujulik olla, mine tea, kuhu saadavad. Täna on eksam poliitilise ettevalmistuse alal, meie teeme ettevalmistusi aga selleks, et rohkem süüa saada. Homme seisab ees raske päev, tuleb ära anda kehaline, kui saaks kas või kolme, oleksin õnnelik. Paber hakkab lõppema ja sellepärast ka lõpetan.

Ootan kirja!